

Knjiga na stolu

Denis Derk

Jedan od predvodnika kajkavske stihovne renesanse koja je kajkavštinu digla iznad tipiziranih motiva i šablona

Prvu pjesmu Ernest Fišer objavio je još 1959. godine kao šesnaestogodišnjak u zagrebačkom srednjoškolskom časopisu Polet. S "Pjesmom o majci" i otpočinje raskošni niz stihovlja ukoričenih u reprezentativni izbor iz Fišerove lirike koji je pod nazivom "Trošenje nade" objavila Matica hrvatska, a izabrao i opširnim pogovorom popratio upućeni Davor Šalat i sam pjesnik. "Trošenje nade" nije prva Fišerova knjiga izabranih pjesama, jer je 2003. godine objavljen i izbor naslovljen "Pohvala tihom slogu", a tu je i knjiga autorovih sabranih kajkavskih pjesama "Macbeth na fajruntu". Ali je zato najobuhvatnija pjesnikova knjiga koja u prebogatim sadržajima u koji su se više nego lijepo uklopile i ilustracije Antuna Borisa Švaljeka, pa knjiga ima i važnu i otmjenu likovnu dimenziju, donosi potpuni uvid u Fišerovo pjesništvo koje traje punih šezdeset godina. Šalatov izbor i pogovor svakako bi trebali i čvršće utvrditi, pa i repositionirati Fišerov položaj u hrvatskom suvremenom pjesništvu koji su neki antologičari nepravedno zanemarili ili čak i preskočili u svojim izborima. Jer riječ je o znatnom i važnom opusu koji ima svoju nepromijenjenu artistsku poetičku nit vodilju u štokavskom, a napose u onom kajkavskom rukavcu hrvatske poezije. Fišer je u svakom slučaju jedan od predvodnika kajkavske stihovne renesanse koja je kajkavštinu digla iznad tipiziranih motiva i jezičnih gotovo pa estradnih šablona u koje je kajkavska poezija upala.

Na žalost, kajkavska dionica hrvatske književnosti teško se probija do književnog mainstreama iako u posljednje vrijeme sve više mlađih autora agresivnije i s puno više medijskog i čitateljskog odjeka kuca na vrata hrvatske književnosti. Među onima koji su tu kajkavsku nit sačuvali do dolaska novih generacija, svakako je i Ernest Fišer koji je svoj samozatajni umjetnički brlog pronašao u baroknom Varaždinu, gradu koji je opjevao u brojnim svojim pjesmama vrlo upućeno i strastveno. No s puno

'Trošenje nade, izabrane pjesme 1959.-2019.', Ernest Fišer, izbor i pogovor Davor Šalat, 160 kuna

neprikrivene strasti Fišer piše i svoju ljubavničku poeziju, vrlo se često upuštajući u hrabro i osjetljivo poetsko propitivanje elementarne čovjekove tjeskobnosti. Fišer je pjesnik čiji se stihovi bore s ljudskim usudom i pokušavaju polemizirati s ljudskim nesrećama. Njegov je snijeg po potrebi epileptičan, šutnja mu je beskrajna, a na njegovoj mitskoj zemlji posvuda leže leševi pobjednika i poraženih, a čovjeka s velikim Č nema niotkud. Šekspirijanski su to prizori koji opsjedaju pjesnika još od njegovih mlađih dana, kada će u njegovom pjevu kritičari pronalaziti tragove i razlogovaca i krugovaša. Ali Fišer je pjesnik snažno uronjen u literarnu tradiciju hrvatskog sjeverozapada i to ne samo po svojim motivima i subjektima. Također je pjesnik čija je inspiracija trajno (pre)okupirana hrvatskom poviješću, ali njegovo izvorno domoljublje nikada nije opijeno patetikom i prigodnošću, čak ni kada pjesnik minuciozno raščlanjuje posljednji rat koji je Hrvatska živjela prije samo tridesetak godina. U "Trošenje nade" uvršteno je i podosta pjesama koje imaju povod u društvenoj tragičnoj zbilji koja nas okružuje. Fišer se ne boji pisati o europejstvu i europskom hrvatstvu, o suvremenim farizejima i tranzicijskoj farizejštini, a onda i o vlastitim autobiografskim crticama koje razložno stavlja u kontekst nepravednog povijesnog cinizma s kojima se hrvatski misleći pojedinac susreće već stoljećima. "Zraka je sve manje za disanje", piše Fišer znakovitih sedamdesetih godina prošlog stoljeća, da bi mu kao intelektualcu tog istog zraka ponovno ponestalo i u novijem vremenu koje mrvi ljude kao na nekoj poludjeljoj tvorničkoj traci pretvarajući ih u smeće koje treba odložiti o točno određeni i programirani kontejner. Fišer u svojim pjesmama razgovara s literarnim prijateljima, razgovarajući tako privilegirano, a možda i prečesto s mrtvim dušama. Fišerova poezija ne odustaje od duha i duhovnosti ni pod koju cijenu. A moj osobni favorit svakako je pjesma "Kako izgovaram tvoje ime". I pjesma. I epitaf. ●